

* |etras *

LA
REF

Un membre de la generació mallorquina de 1950, Miquel Angel Riera, ha représ la tasa d'escriure poesia —i ha començat el correu de la prosa— després de nou anys de silenci que feien sospitar d'un abandonament de la literatura. L'última producció del poeta manacorí fou el seu primer volum de prosa: "Fuita i martiri de Sant Andreu Milà" (1973). No era, doncs, una prova de que l'escriptor de "Poemes a Nai" (1965) prosseguís la seva obra lírica. Nogentsmenus dos llibres de poesies apareguts recentment ens retornen el treball interromput: "Biografia" (1) i "Paràbol i clam de la cosa humana" (2). Una segona novel·la, guanyadora del darrer premi Sant Jordi, "Moir quan cal" (3), per altra banda, ens informa del paral·lel que Riera ha iniciat des de la seva obra poètica.

Coincideix tot plegat, amb la publicació de llibres poètics d'altres escriptors de la generació de Riera. Ben poc fa que Bartomeu Fiol, emmudit també des del seu "Catalòscans" (1966), ens ha retomat la seva veu, aspra i crua i revulsa, amb "Camp Rodó" (1973). Josep Maria Llompart, de qui parlarem des d'aquí mateix, ha donat a l'estampa "Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona" (1974). Una nota comuna en sembla que cal assenyalar entre aquests poetes: la fidelitat a la seva estàtica —amb més o menys a la llum presenten una lectura semblant a la de "Poemes de Nai", amb unes diferències que veuen breument. Les analogies que presideixen ara la poesia de l'autor es troben en el bessó del seu primer llibre. Per una banda preocupaçió per l'aspecte quotidià de la persona humana i pel sinònim d'una història literària que ja pertany a la nostra cultura, per bé o per mal, però que hauré d'estudiar i veure'n la

influència que ha suposat en les promocions que han de venir. Es el querentim. D'això n'haurém de treure les necessitats que ens calen i els beneficis artístics que ens ha aportat. Els dos apledes de poesies que Miquel Angel Riera treu a la llum presenten una lectura semblant a la de "Poemes de Nai", amb unes diferències que veuen breument. Les analogies que presideixen ara la poesia de l'autor es troben en el bessó del seu primer llibre. Per una banda preocupaçió per l'aspecte quotidià de la persona humana i pel sentiment o esperit metafísic, un arrelament a la terra —a partir d'unes imatges i unes metafores que registre particular i adopció d'estudiar i veure'n la

influència que ha suposat en les promocions que han de venir. Es el querentim. D'això n'haurém de treure les necessitats que ens calen i els beneficis artístics que ens ha aportat. Els dos apledes de poesies que Miquel Angel Riera treu a la llum presenten una lectura semblant a la de "Poemes de Nai", amb unes diferències que veuen breument. Les analogies que presideixen ara la poesia de l'autor es troben en el bessó del seu primer llibre. Per una banda preocupaçió per l'aspecte quotidià de la persona humana i pel sentiment o esperit metafísic, un arrelament a la terra —a partir d'unes imatges i unes metafores que registre particular i adopció d'estudiar i veure'n la

TIRAR LA

PRIMERA PIEDRA

En este país nuestro, los temas relacionados con el Derecho tienen poca audiencia. Factores culturales y extraculturales se abaten sobre el mundo jurídico que queda así desgajado del circuito vital de las gentes. Estas, como en los tiempos romanos republicanos anteriores del imperio, ven en el Derecho y en aquello que a las tareas jurídicas se dedican algo mítico, oscuro. Vamos más contentos al dentista a que nos saque una muela, que al abogado a que nos ayude a resolver un asunto y no digamos, ya, al juzgado... Además, en esta época en que parece intentar recuperarse el tiempo perdido (en el que la ira del mirar atrás ha servido para hacerlo), lo jurídico ha quedado tan maltrato como antes. Y, tal vez, no sin razón. Los intelectuales se entusiasman ante otras manifestaciones culturales: psicología, psiquiatría, economía, sociología, comunicación social, pero sobre el tema que proponemos, nada. Por ello, los libros no de texto relativo al Derecho publicados en nuestro país son realmente pocos, aunque no por ello faltos de calidad y, crey, de interés. De ahí que la reciente publicación de "Seniors, señores, delincuentes todos" (1) sea un hecho importante.

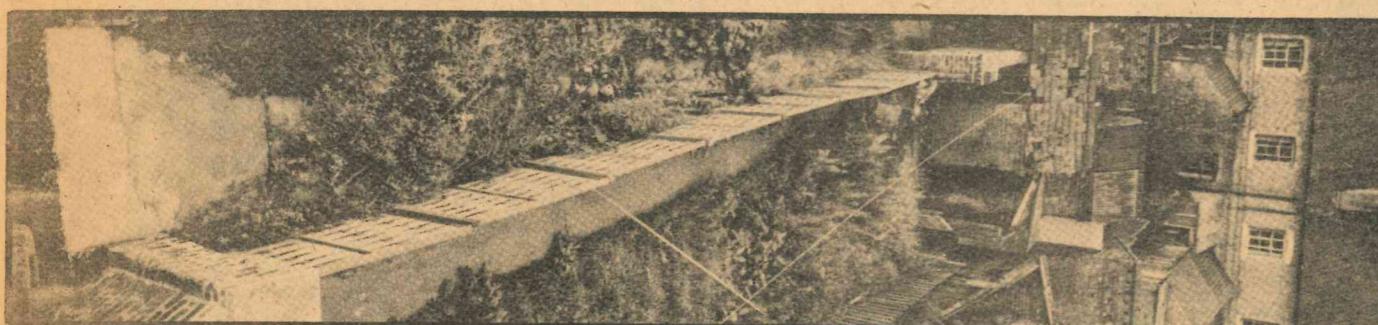
De todos los aspectos del Derecho, el que con toda seguridad afecta más directamente a la persona individual, de un lado, y que requiere —debería— una aproxi-

mación del tostón del Derecho, y se intenta una aproximación sociológica. Así, los capítulos tienen varias partes que fundamentalmente siguen unos mismos esquemas: una aproximación

requerir (2)—una mayor atención de la sociedad, de otro, es el Derecho Penal. Las pasiones propias y colectivas se dan cita a la hora de juzgar popularmente los hechos que por su calificación delictuosa engendran la respuesta del Estado con la privación de libertad y en casos, con la privación de la vida. Pero, ¿cómo ha llegado ese sujeto que está en el banquillo, sin respaldo y entre dos guardias, a un nivel mucho más bajo que el estrado del Tribunal, las partes acusadoras y el abogado de que se le acusan? Realmente, ¿puede llegar a descubrirse la verdad, toda la verdad, y nada más que la verdad? Por otro lado, están todos los que son y son todos los que están! En fin, ¡basta con el mero castigo del delinquente sin formularnos nosotros, la sociedad bienpensante, preguntar alguna sobre nuestra responsabilidad en los hechos que afectan a la comunidad?

Estas son a mi modo de ver las cuestiones más substanciosas que intentan poner de relieve de la forma más racional posible, los dos colaboradores de "El Correo Catalán" de Barcelona. La estructura del libro gana de esta forma en agilidad, aleja el fantasma del tostón del Derecho, y se

intenta una aproximación sociológica. Así, los capítulos tienen varias partes que fundamentalmente siguen unos mismos esquemas: una aproximación

EL DIARIO
Por una serie de
antipsiquiatría ha tornat
comprendible en una è^{ra}
de la ideologia con la
frente a una societat
Palma tuvimos la opt
Kenneth Loach, "Famil
Y polémicamente los ps
Berke (el antipsiquiat
Barnes, para utilitzar st
larga lista de incondic
carismático de Laing es
anecdota elevada a ca
atutiu a las tensions
Kinsley Hall decia que
con citas de Lenin", etc.

Sí, en baxo, el
experimento de Laing,
autèntico teoritzador de la
antipsiquiatría ("El ego
dividit", "Esquizofrenia y
presión social", "Nudos",
etc.) ha resultat
revolucionari en tots los
conceptos, no solo en su
praxis última —explicada a
nivell divulgatori en este
llibre— sino en su teoria:
negació de la enfermedad
mental, "puesto que no
diferen de los normals en
ninguna lesió corporal,
sinó que han adoptat
otra "actitud", y siguen
otro "camino"; la causa de
esta "psicosis" proviene de
la unitat familiar com
núcleo, y més
extensamente de la
sociedad, ya que "es la
violència escandalosa
perpetrada per alguns

des de la fonètica popular—
de proporcio abastadora de
tota l'obra, en poesi i prosa,
de Riera. Segonament, el
que era insistència forta en
"Poemes a Nai": la
meditació èrotica de clara
arrel en el que fou devoció
del poeta. Em referesc al
tipus de poesia "realitzada"
peles lirics castellans de la
generació de la Dictadura.
No, ben cert, aquella zona
que cultivaren un Diego, un
Larrea, la més fermada al
surrealisme. Sinó la part més
clàssica d'un Aleixandre,
d'un Salinas, la qual, amb
uns instruments indetectables
de l'avanguardia, amb un
vocabular i una dicció sense
constiui la font d'on el
poeta Riera begué. Tal
experiència fou ben
fructífera als "Poemes a
Nai". La incorporació a la
nosta lírica de l'assimilació
d'un llenguatge tan alt com
el d'Aleixandre motivà
troballades amb validesa
permanent.

Avui —i amb això hem de
dissentir amb les paraules
preliminars de Joan Oliver a
"Biografí",— aprofundiment en l'ús del
dialectisme, que en Miquel
Angel Riera, significa un
principi vital de la seva
poesia, atorga a la seva lírica
l'util més escaient per a la
seva veu. No es tracta de cap
localisme (els retrets no
serien mai per aquest cantó),
sinó d'una responsabilitat

